

Hajni története:

Az ember első gondolata, ha rossz dolog történik velem, hogy miért pont én, miért pont velem. Ez alól én sem vagyok/voltam kivétel. De visszanezve az elmúlt időszakra ma már látom az okokat és értelme van a könnyeknek. Úgy vélem, hogy mindaz, ami velem történt talán egy sokkal nagyobb jövőbeni problémától ment meg.

Több mint egy éve egy meglepetésekkel teli műtét utáni ébredést követően egy koszos és lehangoló korházi folyosón közölte velem az orvosom, hogy IV. fokú endometriózisom van és talán soha nem lesz gyerekem, miközben idegenek mászkáltak körülöttünk. Igazán figyelmes... ☺ Valahogy ezt másképp képzelné el az ember (már ha gondolkodik ilyenén). Az idő csak nekem állt meg, a szívem a fülemben lüktetett és persze egy szót nem hallottam abból, amit ezután az orvos mondott nekem. Akkor és ott fel sem fogtam a dolgot.

Az eredeti terv laparoszkópia volt és, hogy a reggeli műtétet követően délben már az ágyamban fogok ébredni. Ehhez képest a férjem délben üresen találta az ágyam és a nővérek nem adtak semmiféle tájékoztatást, még azt sem, hogy élek-e vagy, hogy hol vagyok... Nem kívánom senkinek, még az ápolóknak sem azt az 5 óra várakozást, mire végre hírt kaptam rólam a férjem. Mint utólag kiderült végül laparotómiát végeztek el rajtam, és a tervezett 1 nap helyett 5 napig „élveztem” a kórház vendégszeretetét, a katéter közelségét és viselem most már örökké a vágás nyomát (ami azért is kellemetlen, mert keloid problémáim vannak, nem megfelelően gyógyulnak rajtam a sebek). Oldalakat írhatnék a traumáról, ami engem és a férjemet ért és ma már tudom, hogy sok hibát követtem/köveztünk el, aminek eredményeként sajnos nem kerültük el a most már feleslegesnek tűnő műtétet: a határtalan bizalom az orvos iránt és, hogy meg sem kérdőjeleztem az operáció helyességét, úgy véltem, ez az egyetlen megoldás.

A műtétet követően hónapokig jártam vissza az orvosom magánrendelésére, minden alkalommal kifizetve a vizsgálati díjat, miközben ő még egy laborvizsgálatra sem küldött el. Magamtól kezdtem el különböző központokat felkeresni és utánajárni a dolgoknak az interneten, annak ellenére, hogy én sem vagyok híve a neten szerzett információknak, mert nagyon nehéz leszűrni és eldönteni, hogy mi a helyes út.

A legszebb az egészben, hogy a ciszták megmaradtak és ráadásként február 14-én Valentin napra azt a hírt kaptam, hogy polip van a méhemben. Romantikus. Mondanom sem kell az újabb műtét is eredménytelenül zárult.

A két sikertelen sztorit követően többet nem mentem vissza az orvosomhoz. Hasztalanul pazaroltam el rá időt, pénzt, bizalmat.

Folytattam a doktorkeresést, volt nap, mikor kettőhöz mentem. Nagy neveket, a témában specialistának nevezett orvosokat kerestem fel, akik végre elküldtek vizsgálatokra, de mind az újabb műtétet javasolták és a gyógyszeres kezelést látták egyetlen megoldásként és csak mellékesen említették meg páran a makrobiotikus étkezést és az Arwen tornát.

Az orvos nem kis megdöbbenésére és megvetése ellenére végül a műtétet nem vállaltam be, azért sem, mert „szerencsés módon” nálam nem okozott komoly fájdalmakat a betegség, és mert a sok negatív élményt követően már nem

bízom/bízom meg feltétel nélkül egy orvosban sem. Elkezdtem kérdéseket feltenni, amikre nem tudott az orvos válaszokat adni. Nem neki kell a következményekkel számolnia, nem neki kell esetleg hasítással ébredve megoldania az életét és munkába járni, nőnek és feleségnek maradni. Úgy éreztem, hogy ő csak egy pár hónapra, esetleg egy-két évre szóló megoldást tudott volna adni azzal, hogy kivágnak a beleimből 10 cm-t, mivel a betegség nagyon magas %-ban mindig kiújul. Mi lesz akkor? Újra kivág 10 centit, aztán újra és újra?

Nekem nem ideiglenes megoldás kell/kellett, hanem valami, ami a gyökerétől kezeli a problémát.

Tavasszal felkerestem Tündét és megismertem a módszerét. Úgy gondoltam, nincs mit veszítenem, ártani nem ártok vele magamnak. A tornát és a makrobiotikus étkezést lassan egy éve csinálom és az új életemnek köszönhetően 4 hónap után a 8 cm-es cisztáim felére csökkentek és a legutóbbi kontrollon már csak 1,5 centisek voltak, ami már nem is tartozik a műtendő méretbe. A menstruációs fájdalmaim már 2 hónap után enyhültek, mára szinte teljesen megszűntek, nem kell embriópózbá görnyedve és kúszva bevonzolni magam a munkahelyre és napi 3 fájdalomcsillapítóval tömni magam. Az emésztésem és az anyagcserém helyre állt és nincs székrekedés és/vagy aranyér, nincs gyomorfájdalom és étkezés utáni kellemetlen tünetek.

A tehetetlen düh, a kétségbeesés és a reménytelenség egy betegség kapcsán nagyon fel tudja emészteni az ember energiáit, elszívja az erejét, amire pont ilyenkor lenne igazán szüksége. A tornán rájöttem arra, hogy nem vagyok egyedül és a mozgulatsorok a fájdalom kezelése mellett segítettek nekem kicsit lelassítani, magamba nézni. A dühöm is már elszállt és az orvosaimnak is megbocsátottam. Ők ezt tanulták évekig, ebben hisznek. A tények, a számok és a történések nem őket igazolták, hanem a torna és a makrobiotikus étkezés helyességét.

Hazudnék, ha azt mondanám, hogy gyerekjáték volt megszokni ezt az új étkezési formát, de ezt talán senki nem is gondolja. Nekem ráadásul megvan az „előnyöm”, hogy mivel különböző tartósítószerre, ételekre allergiás vagyok, eddig sem ehettem meg akármit. Rengeteg lemondással jár ez az élet, de a fent felsorolt előnyök miatt megéri, és már nem fut össze a nyál a számban egy pizza láttán, mert azonnal beugranak a vele járó kellemetlen fájdalmak emlékei.

Kisbabánk még nincs, de nem vagyok türelmetlen. Évekig tömtem magam olyan ételekkel és gyógyszerekkel, amik csak rontották az állapotomat. Nem várhatom el az azonnali csodát.

Az orvosok kamaszkoromtól kezdve azzal tömtek a fejem, hogy vannak nők, akiknek fájdalmas a menstruáció, ez természetes, meg kell tanulni ezzel együtt élni, talán nem is akarok igazán nő lenni, és persze egy idő után beletörődtem és elfogadtam ezeket a magyarázatokat. Pedig csak változtatnom kellett az étrendemen és elértem azt, amit az orvosoknak évekig nem sikerült megoldani.

Amit biztosan tudok, hogy ha valaha kislányom lesz és a menstruációja fájdalmas lesz, nem fogom természetesnek venni, mert már tudom, hogy van megoldás.